

LENINA KAROĢS

VISU ZEMJU PROLETĀRIESI,
SAVIENOJĪETIES!

CETURTDIEN,
1986. GADA
12. JUNIJA
Nr. 69 (5453)

ĻATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS
UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš
1950. gada aprīļa.
Maksā 3 kap.

VĀRDS PRESES GRUPĀM Fermu ļaudis uzņēmūši augstus tempus

Kirova kolhoza lopkopēji labi noslēdza 1985. gadu. Vidējais izslaukums no govju bija 3988 kilogrami piena, bet septiņas slaucējas pārspēja četru tūkstošu kilogramu robežu. Dabiski, ka tas nebija viegli, tomēr panākami. Tālab šogad jau visā kolhozā tiek plānots no govju iegūt vidēji pa četrām tonnām piena. To, ka mēs varam sasniegt šo robežlīniju, pierāda veiktais pašlaik.

Līdz 4. jūnijam vidēji no govju diennaktī kolhozā slaucām pa 14,2 kilogramiem, bet saimniecībā lielākajā fermā — «Dravās» — 14,5 kilogramus. Pērn šajā laikā bija tādi rādītāji: saimniecībā — 13,6 kilogrami, «Dravās» — 14 kilogrami. Atliek tikai saglabāt tempus, pilnā mērā izmantot rezerves, tās iespējas, ko paver ciltisdarbs, ražošanas jaunā tehnoloģija un līdzsvarota ēdināšana.

Pašlaik lopi jau pieraduši ganībās, lopkopēji apraduši ar darbu jaunajos apstākļos. Ir pienācis laiks atskatīties uz veikumu. Par darbu ziemas mēnešos un tagad vasarā plaša saruna izraisījās nesenojās partijās sapulcē. Pārskatu sniedza saimniecības galvenais zootehniķis J. Ivanāns, tad analizējam paveikto un trūkumus. Atzīmēts, ka pēdējā laikā daudz paveikts lopu kvalitatīvā sastāva uzlabošanai, ka te liels nopelns ir mūsu ilggadējai ciltislietu zootehniķei V. Asarei. Viņas vadībā labi rezultāti gūti audzējamo telišu novietnē Kalniņos, par ko liecina arī godalgotās vietās rajona sociālistiskajā sacensībā.

Labi panākumi šodien — drošs pamats rītdienas veiksmēm. Pārdomāti un pareizi tika organizēta pāreja uz ganību periodu, nokomplektēts ganu kontingents, valdes sēdē apstiprināts ganību cēliena dienas grafiks. Vairāk uzmanības jāpievērš šo plātību kopšanai, tā kā to dara aplūvējis P. Brūders. Te vairāk vēribas partijas sapulcē tika prasīts tieši no iecirkņu priekšnieku puses.

Pašlaik saimniecībā sacensības vadībā Grandānu ferma, bet starp slaucējam labākais sniegums ir T. Sariginai un V. Mičulei.

J. NOVIKS,

Kirova kolhoza partijas pirmorganizācijas sekretārs, preses grupas loceklis

Klāt siena laiks

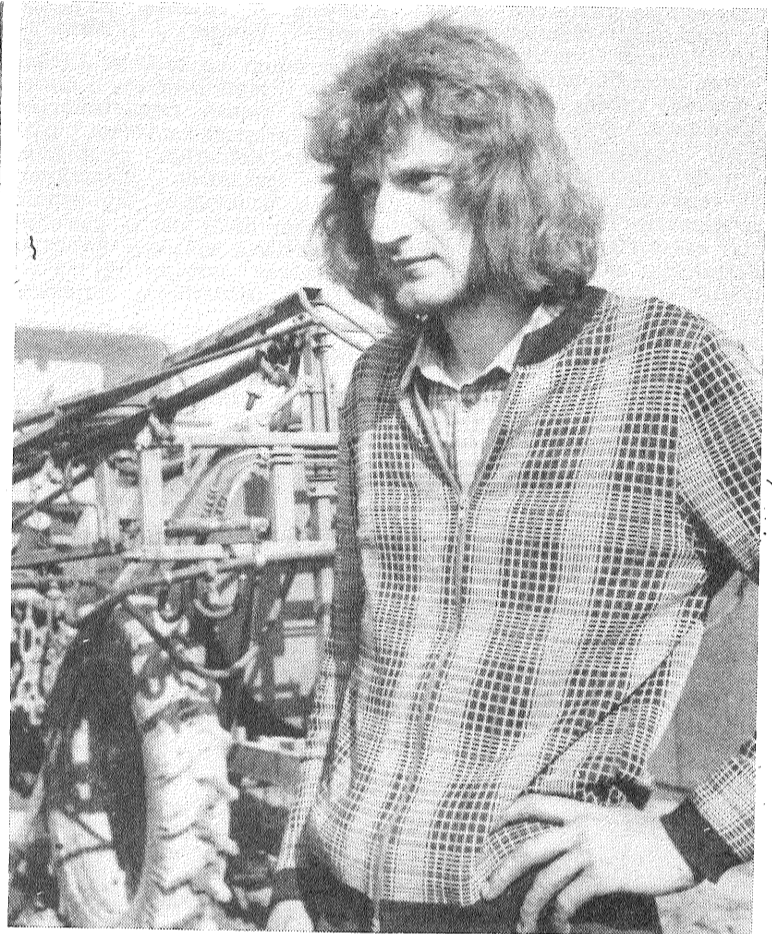
Sodien vairākās rajona saimniecībās nogāzti pirmie zāles vāļi, no kuriem taps siens. Ir pienācis pats istākais laiks šī veida lopbarības sagādā izvērst masveidā. Bet kā ir gājis līdz šim? Uz šo jautājumu atbildi rodām rajona agrorūpnieciskās apvienības dispečerdienestā.

Jūnija pirmajā desmitdienā pirmajā plāvumā nokopti ap septiņiem simtiem hektāru zālāju. Tie gaivenokārt ir ganības, ko nevarēja noganīt ar lopiem, un ražotas galvenokārt zāles miltu granulas, kopā apmēram 120 tonnas. Darbs vislabāk bija organizēts kolhozā «Krasnij Oktjabrj», kur nopļauti divi simti hektāru un sagatavotas 30 tonnas granulu. Šajā saimniecībā sagatavotas arī pirmās 130 tonnas skābsiena. Vēl kā pozitīvu momentu var atzīmēt 50 tonnas lopbarības Suvorova kolhozā, kas sagatavotas ar konservantu.

Rajona preses grupa

Komjauniešiem Evaldam Kivleniekam (attēlā) šī vasara paies lielā un svarīgā darbā. Viņš ir augu aizsardzības posma loceklis, un šim posmam uzdots sējumu apstrāde pret nezālēm un kaitēkļiem. Tajā strādā četri mehānizatori. Viņi ķimikālijas uzsmidzinājuši visiem ziemajiem, tagad pūlās vasarājos.

Ar graudaugiem kolhozā «Dubna» apsēti 1400 hektāri, turklāt posma vīrus gaida arī lopbarības bites, kukurūza, J. SALNAVIESA foto

TAS bija tur, tālajā senoajā bērībā... Kāds nelaimes gadījums Aleksandram ļaupija dzirdi un valodu. Pārtrūka ārkārtīgi svarīga saite ar ārpusauli. Ja tas notiktu gados, kad cilvēks jau ieguvis savu vietu dzīvē, būtu, varbūt, vieglāk panesama nelāme, bet nevarīgam bērnam... Tomēr viņš nekļuva par traucēkli ģimenei, par sloģu vecākiem. Atrada savu vietu dzīvē, sabiedrībā. Un vēl kādu!

Kalēja amats ir senš un slavēts, pret to katrs ir izturējies ar cieņu, apbrīnojis, kā no šņācošas ēzes izņemts nokaitētais dzelzs gabals pārvēršas par izturīgu un vajadzīgu lietu.

Vecās laktas dimdēja arī pirmajos kolektīvizācijas gados. Tikai tagad, modernajā kombatū un citu sarežģītu agregātu laikmetā, esam aizmirsuši par kalējiem. Ja kādās darbnīcās vēl šņācēze, tad drīzāk simboliski. Jo nevienš jau tur nekaļ lemešus un

izkopis savu izgudrotāja un racionalizatora talantu. Stāsta, ka ļaudis, kuriem ir kāds fizisks trūkums, attīsta citas īpašības, tādējādi apliecinot, ka cilvēka ģēnijs nav izsmeļams. Ir tikai jāstrādā, jācēšas pēc mērķa noteikti un neatlaidīgi.

Meistars pēc sarunu biedra,

niķeli noklāti. Te ir kā muzejā, kur visapkārt pie sienām, uz galdiem kārtīgi sarindoti dažnedažādi vajadzīgi instrumenti. Man liekas, elektrometinātāja valrogs novietots tādā kā goda vietā.

Varbūt tāpēc, ka, turot roka šo valrogu, Aleksandrs Sondors pats pēc saviem prāta slēdzieniem, bez jebkādam skicēm, uzmetumiem uz papīra izgatavojis un sametinājis tādas interesantas ierīces kā traktora riteņu noņēmējs, ja diska skrūves ir ierūsējušas un ar rokām nav izkustināmas, kā dažāda biezuuma lokšņu dzelzs liecējs un citi. Tie ir apbrīnojami vienkārši un reizē arī efektīvi.

Ne mazāk apbrīnas cienīga ir arī darbnīcas otrā daļa — to ar pilnām tiesībām var nosaukt par kokapstrādes ceļu. Te ir rūpīgi un ēvelmašīna, urbis un parastais ēvelbenķis. Ievesta balta dēļu grēda, jo tiek remontētas automašīnu kravas kastes un traktoru piekabes. Un ne tikai. Te restaurē jebkuru koka detaļu vislepņākajam kombainam. Tā tikai jāredz meistaram.

Viņš pienem arī tādus pasūtījumus: izgatavot ratu riteni, koka mucu. Pat gluži vienkārši — kalnīnīnēm uzasināt notrulīnātus nažus.

Arī šajā darbnīcas daļā visi rīki, darbgaldi, izņemot vienīgi pašus komplicētākos, ir meistara gatavoti. Tie, salīdzinot ar mūsu moderno dizainu, šķiet, vairāk kā retro priekšmeti. Atgādina kaut ko no aizgājušajiem gadu simtiem. Bet tie ir parocīgi, ērti, efektīvi. Pat galvenais — ar tiem var darināt ļoti smalkus priekšmetus.

...Dimd lakta kalna galā, skaļi dzied zāģis, priecājoties par smaržojošo koku. Te strādā laimīgs cilvēks. Plašā apkaimē ikvienā mājā ir kāds viņa darināts priekšmets. Pat vairāki drēbju skapji, galdi, ko gatavojis Aleksandrs Sondors. Un viņa prasmīgo roku, veikalās izdomas slava gadu gadiem dzīvo apkaimē.

A. RANCĀNS

ATELĀ: Aleksandrs Sondors savā iemīļotajā darba vietā.
J. SILICKA foto

Cilvēks un viņa darbs

PIE LAKTAS

durvju eņģes, neknieidē ratu riteņu stīpas un nevienam nelenāk prātā cilāt āmuru ap zirga pakavu, kamēr to uztaisa. Vienīgi, ja kāds vietējais speciālists saliec stienim galu, izgatavo kādu vienkāršāku detaļu. Ir pneimomūri un moderna virpas, frēzes un slīpēšanas darbgaldi.

Un tomēr vēl dun smēde piekalnītē netālu no Galēniem — Zeimulu sādā. Par spīti gadiem Aleksandrs Sondors ir nīprš un apsviedīgs. Zirgu apkalt, lemesi ar visu arklu izgatavot vai apkalt ratus viņš var ar aizsietām acīm. Kā tas piedien pieredzējušam meistaram ar kāda pussimta gadu darba stāžu. Bet viņam lūdz izgatavot arī tādas detaļas, ko pielieto modernajā mūsdienā tehniskā. Piemēram, nevienš kolhozā neprot tik labi uzasināt «E» agregātu izkaptis, kā viņš. Izgatavojis speciālu darbgaldū, kur tās iestiprina, tad asmeņus vienu pēc otra apstrādā ar paša konstruētu šmirgelmašīnu. Tā ir viegla, parocīga, garais kabēlis ļauj strādāt gan turpat telpās, gan pagalmā.

— Mūsu Aleksandrs visu prot un visu ir darījis. — pastāstīja viņa palīgs Pēteris Bogdanovičs. — Vienīgi, varbūt, kostīmu pats sev nav mēģinājis uzšūt. Prot visus koka un dzelzs darbus. Tikai paskaidro, kas vajadzīgs.

Aleksandrs Sondors ir tas pats nelaimīgais puika, kurš bērībā palika kurlmēms. Viņš ir izturējies izaudzis par sabiedrībai derīgu un visu cienītu pilsoni. Garajos dzīves gados viņš jo spoži

kuru nedzird, izturēšanās, pēc lūpu un žestu kustībām, pēc kādām citām viņam vienīgi zināmām pazīmēm ļoti labi saprot, ko vēlas atnācējs. Vēl palīdz arī Pēteris Bogdanovičs, nesenojās pagātnē labs un centīgs laukkoppejs, kurš tāpat kādā nelaimes gadījumā savainojis kāju. Dīkā negrib dzīvot un palīdz kalējam.

Kolhoza pirmajos gados šī garā, tagad zemei pieplakusi ēka celta kā rija kopā ar kulu (telpa, kur labību kūla ar sprīguļiem), par tādu arī kalpojusi. Bet nepaspēja piekvēpt, kā tas piedien rijai, nomelnēt, kad sākās kombatū ēra. Arhaiskā celtnē kļuva nevajadzīga, tika nolemta aizmirstībai. Bet tā nenotika. Netālu te ir Aleksandra mājas, un viņš ar kolhoza atļauju pārvērtā to par savu darbnīcu.

Par kalvi šo celtni var nosaukt visai nosacīti. Drīzāk te ir komplekss, kurā smēdei ierādīts viens celis. Ko tik te nav saimstarojis tās saimnieks! Apbrīnas vērtā ir viņa savāktā skrūvju vītņu iegriešanas formu kolekcija. No tik mazītiņa, lai izveidotu velosipēda spieka vītņi, līdz tik milzīgam rīkam, kuram caurī var izbāzt roku. Visi šie instrumenti kārtīgi sarindoti pie sienas.

Vēl te ir dažādu izmēru urbi, cirtņi caurumotāji, kņabiles un citi, nespeciālistam nenosakāmas nozīmes instrumenti. Līdzās ēzei stāv virpa, tās vadības rokturi no neskaitāmajiem cilvēku roku pieskārieniem populēti līdz tādām spīdumam, ka gluži vaj ar

